

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL. M. a JUDr. Pavla Vacka v právní věci žalobce: **L.M.H.**, státní příslušník V. socialistické republiky, bytem ■■■, zastoupený Mgr. Markem Čechovským, advokátem se sídlem AK Čechovský & Václavek, s.r.o., Opletalova 25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 5. 2014, č. j. MV-130235-7SO/2013,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 14. 5. 2014, č. j. MV-130235-7/SO-2013, s e z r u š u j e pro vady řízení a věc s e v r a c í k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný j e p o v i n e n žalobci zaplatit náhradu nákladů řízení ve výši 36 135 Kč, k rukám jeho právního zástupce Mgr. Marka Čechovského, advokátem se sídlem AK Čechovský & Václavek, s.r.o., Opletalova 25, Praha 1, ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo změněno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále také jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 21. 9. 2013, č. j. OAM-301-22/ZR-2013, jímž bylo žalobci zrušeno povolení k trvalému pobytu podle § 87l odst. 1 písm. a) a c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), stanovena lhůta k vycestování z území ČR do 30 dnů od právní moci rozhodnutí a uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Změna prvostupňového rozhodnutí spočívala ve změně lhůty k vycestování, jež byla dle § 50 odst. 1 písm. b) a odst. 5 zákona o pobytu cizinců stanovena na 30 dnů od právní

moci rozhodnutí, nejdéle však 30 dnů od propuštění z výkonu trestu odnětí svobody; zároveň žalovaný vyslovil, že se žalobci neukládá povinnost uhradit náklady řízení. Výrok o zrušení trvalého pobytu dle § 87 odst. 1 písm. a) a c) zákona o pobytu cizinců zůstal napadeným rozhodnutím v podstatě beze změny.

Žalobce je státní příslušník Vietnamské socialistické republiky, trvalý pobyt na území ČR měl povolen od 18. 6. 2006 za účelem sloučení rodiny. Podnětem pro zahájení správního řízení bylo jeho pravomocné odsouzení. Z výpisu z evidence rejstříku trestů a rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 15. 12. 2011, sp. zn. 3 To 66/2011, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 10. 7. 2011, č. j. 4 T 21/2010-6578, vyplývá, že žalobce byl pravomocně odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody ve výši 7 roků a 6 měsíců, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s dozorem, a to za zvláště závažný zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 trestního zákoníku, dílem dokonaným a dílem ve stádiu pokusu; přečin padělání a pozměňování předmětů k označení zboží pro daňové účely a předmětů dokazujících splnění poplatkové povinnosti podle § 245 odst. 1 alinea druhá, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku; a přečin porušení práv k ochranné známce a jiným označením podle § 268 odst. 1, odst. 2 trestního zákoníku. Od 7. 5. 2009 byl žalobce ve vazbě. Dne 16. 12. 2011 nastoupil do výkonu trestu odnětí svobody.

V průběhu správního řízení správní orgán I. stupně z údajů z evidence cizinců zjistil, že žalobce je otcem J.Č., nar. [REDAKCE], jehož matkou je O.Č. Tu se správní orgán I. stupně pokusil neúspěšně vyslechnout. Správní orgán I. stupně měl k dispozici vyjádření Magistrátu města Teplice, odboru sociálních věcí a zdravotnictví ze dne 20. 5. 2013; dále rozsudek Okresního soudu v Teplicích, č. j. 15 P 33/2007-48, jímž byl nezletilý J.Č. svěřen do výchovy babičky nezletilého V.Č.. Babička nezletilého byla správním orgánem I. stupně jako svědkyně vyslechnuta. Žalobce byl se zajištěnými podklady seznámen dne 15. 7. 2013 prostřednictvím tlumočníka ve Věznici Ostrov nad Ohří, ohradil se pouze proti tomu, že by na syna J.Č. neplatil výživné. V písemném vyjádření ze dne 6. 8. 2013 vysvětloval důvody, proč nemohl výživné V.Č. zasílat.

Rozhodnutím ze dne 21. 9. 2013, č. j. OAM-301-22/ZR-2013, správní orgán I. stupně rozhodl o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 87l odst. 1 písm. a) a c) zákona o pobytu cizinců. Protože se žalobce dopustil závažného zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby, čin spáchal ve velkém rozsahu ve spojení s organizovanou skupinou působící ve více státech, podílel se na nelegálním dovozu tabáku do ČR a nelegální výrobě a distribuci cigaret v období roku 2008 a 2009, čímž českému státu společně s ostatními způsobil škodu ve výši 35 314 153 Kč, lze jednání považovat za ohrožující bezpečnost státu a zejména za závažné narušování veřejného pořádku. Vzhledem k rozsahu a podstatě spáchaného závažného zločinu, k navyknutému způsobu života a délce trestu odnětí svobody správní orgán I. stupně uvedl, že lze mít za to, že u žalobce nedošlo k socializaci a plné integraci, nenaučil se český jazyk a je důvodný předpoklad pokračování v činnosti směřující k ohrožení bezpečnosti státu ve smyslu daňových trestných činů i k závažnému narušování veřejného pořádku. Dále správní orgán I. stupně na základě sdělení Magistrátu města Teplice a rozsudku Okresního soudu v Litoměřicích ze dne 17. 9. 2012 o svěření do pěstounské péče nezl. J.Č. V.Č. dovodil, že ta se na výchově nezletilého podílela od narození, žalobce se o syna dlouhodobě nezajímá, není s ním v kontaktu, přičemž ze

svědecké výpovědi V.Č. vyplynulo, že matka O.Č. od žalobce dostala nějaké peníze a na osvojení se s žalobcem dohodla. Pouze na základě rozhodnutí soudu má žalobce stanovenou vyživovací povinnost, proto správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že žalobce je sice formálním otcem J.Č., ale souhlas k určení otcovství dal pouze za účelem získat trvalý pobyt na území ČR. Zrušení trvalého pobytu správní orgán I. stupně vyhodnotil jako přiměřený zásah, neboť žalobce má povolen trvalý pobyt za účelem sloučení s občanem ČR, ovšem s tímto dítětem nežije ve společné domácnosti, od narození se o něj nestaral, nenavštěvuje ho, nepodílí se na jeho výživě, proto zde nemá žádný rodinný život. Nebyla shledána nepřiměřenost dopadu dle § 174a zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce na území sice pobýval dlouhou dobu, přesto návrat do domovského státu nelze považovat za nepřiměřený, neboť se žalobce vrátí do společnosti a kultury důvěrně známé, když v ČR nemá vybudovány žádné pevné a rodinné vztahy, což také vyplývá z trestu odnětí svobody na 7 let a 6 měsíců, přičemž vzhledem k způsobu života zde žalobce nemá vybudované žádné majetkové vazby.

V odvolání žalobce namítal, že on ani matka dítěte O.Č. nebyli vyslechnuti a že výsledek V.Č. není dostatečný, navíc je důkazem z druhé ruky. Žalobce se dále bránil tomu, že by v současné době závažně narušoval veřejný pořádek a ohrožoval bezpečnost státu a rovněž tak činil do budoucna. Namítal, že povolení k trvalému pobytu má již od 18. 6. 2006, navíc zde má silné sociální vazby, má na území další dítě, a to dceru, jejíž je biologickým otcem a která je občankou ČR. Proto je zásah do rodinného a soukromého života nepřiměřený.

Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 13. 4. 2014 bylo prvostupňové rozhodnutí změněno co do počátku běhu lhůty k vycestování a zrušení povinnosti nahradit náklady řízení, jak bylo rozvedeno již v úvodu rozsudku. Žalovaný se ztotožnil s prvostupňovým správním orgánem, že jsou dány důvody pro zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce dle § 87l odst. 1 písm. a) a c) zákona o pobytu cizinců. Žalovaný uvedl, že matku J.Č., O.Č., se nepodařilo vyslechnout, neboť její pobyt není znám. Žalobce měl možnost se k věci vyjádřit, omezil se pouze na to, že výživné se pokoušel platit. Jeho vyjádření, ani snaha platit výživné závěr o účelovosti prohlášení otcovství nevyvrací. I podle žalovaného z vyjádření Magistrátu města Teplice a rozsudku Okresního soudu v Teplicích a svědecké výpovědi V.Č. vyplývá, že žalobce s matkou J.Č. nikdy nevedl společnou domácnost, na výživu dítěte nepřispíval, dítě nekontaktoval, dlouhodobě se o něj nezajímá, na výchově se nijak nepodílí, a proto sdělení svědkyně, že žalobce učinil prohlášení o otcovství za úplatu a po vzájemné dohodě s O.Č. do tohoto rámce logicky zapadá. Žalovaný dále uvedl, že nebylo prokázáno vybudování silných sociálních vazeb žalobce na území. V případě žalobce jsou tyto vazby nepravděpodobné, neboť od 7. 5. 2009 jen po 2,5 letech pobytu žalobce pobýval ve věznici. Neexistence vazby na syna J.Č. byla prokázána a z rodného listu nezletilé V.T.Q. vyplývá, že jejím otcem je J.F.. Tvzení o otcovství jmenované považoval žalovaný za neprokázané. Žalovaný se ztotožnil se závěrem, že žalobce porušoval závažným způsobem veřejný pořádek. V další části odůvodnění se žalovaný věnoval počátku běhu lhůty k vycestování dle § 50 odst. 1 písm. b) a odst. 5 zákona o pobytu cizinců a dále zdůvodnil, proč dle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, nebylo možné žalobci uložit povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou.

II. Žaloba

Žalobce za prvé nesouhlasil s tím, že by dle § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců předchozí odsouzení za nelegální dovoz tabáku představovalo ohrožení pro bezpečnost státu. U takového trestného činu hospodářského nedochází podle žalobce ke střetu narušitele právního řádu a státu, který by relevantně mohl ohrozit bezpečnost státu. Dané ustanovení zákona není formulováno tak, že by ke zrušení pobytového statusu stačila pouhá obava z ohrožení bezpečnosti státu či ohrožení bezpečnosti spáchané v minulosti, ale je vyžadován aktuální a trvalý stav, který přímo a prokazatelně ohrožuje bezpečnost státu. Pokud by takový výklad soud nepřijal, nelze souhlasit s tím, že by žalobce bezpečnost státu aktuálně ohrožoval, pokud byl podmíněně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody. K otázce závažného narušování veřejného pořádku ve smyslu § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců citoval žalobce závěry z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2009, č. j. 5 As 51/2009, a usnesení rozšířeného senátu uvedeného soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. As 4/2010-151. S odkazem na tato rozhodnutí uváděl, že není pochyb o tom, že by předmětným trestným činem narušil veřejný pořádek, ale domnívá se, že ho nenarušil zvláště závažným způsobem. Správní orgány neodůvodnily, v čem spatřují konstantní a aktuální narušování veřejného pořádku, a nezohlednily individuální rozměr věci, tedy nebraly v potaz soukromé a rodinné aspekty žalobcova života.

Žalobce se rovněž bránil tomu, že by byl naplněn důvod ke zrušení trvalého pobytu podle § 87l odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. V řízení o žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu byla posuzována legitimita a pravdivost žádosti s odkazem na syna J.Č., přičemž správní orgán žalobci požadovaný pobytový status přiznal. Správní orgány nesprávně vycházely z jediného důkazu, a to svědecké výpovědi V.Č., babičky dítěte, která ho má svěřené do péče. Její osočení se však nezakládá na pravdě, tato osoba se žalobci mstí za to, že má výpadky v platbách výživného. Žalobce správním orgánům vytýkal, že nebyla vytěžena matka dítěte, která by s největší pravděpodobností podezření vyvrátila. Žalobce má proto za to, že nebyl dostatečně zjištěn skutečný stav věci. Izolovaná svědecká výpověď osoby, která je ve vztahu k žalobci v konfliktu z důvodu chybně placeného výživného, nepostačuje k provedení tak významného zásahu, jakým je zrušení trvalého pobytu. Správní orgány ani žalobce nepodrobily důkladnému výslechu. I pokud by se hypoteticky prokázalo, že žalobce není biologickým otcem dítěte, nemá to pro danou věc žádnou relevanci. Podle žalobce nebylo provedeno dostatečné dokazování, správní orgány se nepokusily vyslechnout ani dítě za účasti orgánů sociálně-právní ochrany dětí, byť se tyto důkazy nabízely. Svědkyně má žalobcova syna svěřeného do péče až na základě rozsudku ze dne 17. 9. 2012, ale žalobci byl trvalý pobyt povolen k 18. 6. 2006. Svědkyně tak nemá rozhodné období ani jak posoudit, uváděla jistá podezření z druhé ruky. Rovněž je nerozhodné, zdali se žalobce o syna zajímá či nikoliv, či s ním sdílí společnou domácnost, neboť takovou povinnost žalobce po dobu platnosti povolení trvalého pobytu nemá.

Naposledy žalobce nesouhlasil s tím, že je zrušení trvalého pobytu přiměřené. Správní orgány totiž nezjistily požadované skutečnosti ohledně soukromých a rodinných vazeb žalobce, vystačily si pouze s odkazy na odsouzení žalobce pro trestný čin a na pochybnosti ohledně otcovství žalobce k J.Č.. Žalobce zmínil, že nelze sankcionovat cizince zrušením pobytového statusu, pokud v mezidobí zplodí děti s českým státním občanstvím, se kterými bude mít nejen biologický, ale i faktický otcovský vztah. Žalobce se dovolal čestného prohlášení V.T.S., nar. [REDAKCE], která uvedla, že žalobce je jejím druhem a otcem dvou jejích dcer. Napadená rozhodnutí pak postrádají úvahu o přiměřenosti v rozsahu stanoveném § 174a

zákona o pobytu cizinců. Z uvedených důvodů žalobce navrhol zrušit napadené rozhodnutí i rozhodnutí prvostupňové a požadoval nahradit náklady řízení.

III. Vyjádření žalovaného správního orgánu

V obsáhlém písemném vyjádření k žalobě navrhoval žalovaný žalobu zamítnout jako nedůvodnou. Podle žalovaného není jasné, proč bylo v žalobě argumentováno neexistencí ohrožení státu, když prvostupňový orgán i žalovaný ve svých rozhodnutích konstantně užívali pojem závažného narušení veřejného pořádku a aplikovali druhou skutkovou podstatu ustanovení § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Žalobce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citoval způsobem, který se mu hodil, a bagatelizoval trestnou činnost. Ačkoliv žalobce neohrozil nejdůležitější chráněný zájem dle trestního zákoníku, nelze jeho protiprávní jednání zlehčovat obzvláště vzhledem k rozsahu a povaze páchané trestné činnosti. Žalovaný zdůraznil, že žalobce byl členem organizované skupiny pachatelů, která do ČR nelegálně dovážela tabák, z něhož vyráběla cigarety, které vydávala za cigarety renomovaných značek a následně je prodávala. Žalobce v rámci této skupiny do ČR nelegálně pašoval tabák, nejméně v období od 23. 4. 2008 do 16. 4. 2009 a takto se mu podařilo provést nejméně 87 tun, když dohlížel na zpracování tabákových listů v úpravně a za daný objekt platil i nájemné, jakož i obstarával potřebné stroje k úpravě tabáku, které nechal dovést z Hamburku. Činností organizované skupiny vznikla ČR škoda ve výši 35 314 153 Kč, žalobce se činnosti dopouštěl úmyslně a za účelem zisku. Závažnost jeho protiprávního jednání dokládá i udělený trest 7,5 roku nepodmíněného odnětí svobody, k němuž byl žalobce odsouzen navzdory tomu, že předtím trestán nebyl. Závažnost narušení veřejného pořádku zvyšuje fakt, že povolení k trvalému pobytu získal na základě účelového prohlášení otcovství, čímž prokázal neúctu k právním předpisům ČR. Správní orgán I. stupně se matku dítěte paní O.Č. vyslechnout pokusil, ovšem její pobyt nebyl znám, a to ani babičce, V.Č.. Ta vypověděla, že matka dítěte a žalobce nikdy nevedli společnou domácnost, osvojení J.Č. žalobcem se mělo udát s tím, že za úkon inkasovala matka dítěte nějaký finanční obnos. Podle svědkyně se žalobce s nezletilým nestýká, nepodílí se na jeho výchově a dlouhodobě neplní vyživovací povinnost. Také ze zprávy Magistrátu města Teplice vyplývá, že žalobce se o svého syna dlouhodobě nezajímá, není s ním v kontaktu, na výživu nepřispívá. Rovněž z rozsudku Okresního soudu v Teplicích vyplývá, že rodiče nezletilého nikdy nevedli společnou domácnost. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39, a kritéria dle Sdělení komise Evropskému parlamentu a Radě o pokynech pro lepší provádění a uplatňování směrnice 2004/38/ES plyne, že nebyl naplněn žádný z faktorů, který by podporoval závěr, že obcházení zákona o pobytu cizinců je nepravděpodobné, naopak byly naplněny závažné faktory ukazující na účelovost souhlasného určení otcovství. Žalovaný neměl o nezletilého nikdy opravdový zájem, nevychoval ho, nebyl s ním v kontaktu a doklad o souhlasném prohlášení rodičů o otcovství byl pro něj rozhodný jen pro získání trvalého pobytu. Žalobce nemůže těžit z účelového otcovství, proto odnětí povolení k trvalému pobytu je zcela legitimním cílem, neboť žalobci budou odepřeny jen ty výhody, které získal jednáním, jímž klamal české úřady a obcházel ustanovení zákona o pobytu. Neexistence vazeb na syna J.Č. byla prokázána. Pokud má žalobce na území družku a údajně i dvě děti, pak minimálně u nezl. V.T.Q. je zřejmé, že získala české státní občanství na základě účelového prohlášení otcovství, aby díky tomu její matka, družka žalobce, získala povolení k trvalému pobytu za účelem sloučení. Vazby s těmito osobami musely být notně oslabeny žalobcovým uvězněním v letech 2009 až 2014, které do vazeb zasáhly více než

zrušení žalobcova povolení k trvalému pobytu. Podle žalovaného může žalobce jeho rodina následovat do Vietnamské socialistické republiky, což je podle žalovaného běžné a nepřináší tolik těžkostí, nebo družka s dětmi, jejichž pobytová oprávnění jsou na žalobci nezávislá, zůstanou na území ČR, neboť v posledních 5 letech stejně žily bez žalobce. U žalobce nelze hovořit o vysokém stupni integrace do většinové společnosti, dosud se nenaučil český jazyk, a protože závažnost narušení veřejného pořádku byla vysoká, je přiměřený i závažnější dopad do rodinných a soukromých vazeb žalobce.

IV. Projednání věci při ústním jednání

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného a řízení jeho vydání předcházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s., vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu ve smyslu § 75 odst. 1 s. ř. s.

K projednání žaloby soud nařídil ústní jednání, při němž právní zástupce žalobce setrval na žalobě a zdůraznil, že správní orgány porušily povinnost řádně zjistit skutkový stav, nezabývaly se tím, jak dlouho žalobce pobývá na území ČR, jaké mělo jeho jednání dopady na ohrožení veřejného pořádku, za jakých okolností byl propuštěn. Tato záležitost zejména souvisí s dalším žalobním bodem, kterým je otázka přiměřenosti daného opatření. K žalobní námitce týkající se účelového určení otcovství právní zástupce žalobce doplnil, že správní orgány postupovaly v rozporu s ustanovením § 3 správního řádu a neprováděly důkazy ve prospěch účastníka, ale selektivně hodnotily skutečnosti. Zopakoval žalobní argumentaci, podle níž byl babičce nezletilý do péče svěřen až v roce 2012, ačkoliv žalobci byl trvalý pobyt udělen již v roce 2006, tudíž babička může mít zkreslený vhled na okolnosti v době učinění prohlášení o otcovství. Dále doplnil, že žalobce neměl reálnou možnost ve výkonu trestu odnětí postupovat v řízení efektivně, neměl šanci reagovat a navrhopvat důkazy, neboť neměl právního zástupce. I kdyby se ukázalo, že hypoteticky není biologickým otcem, nelze vyloučit, že otcovství nebylo určeno účelově. Správní orgány měly pouhé indicie, skutkový stav však nebyl prokázán v potřebném rozsahu. Za nejdůležitější pak právní zástupce považoval řešení otázky přiměřenosti přijatého opatření do soukromého a rodinného života žalobce. Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, a to např. rozsudku ze dne 27. 2. 2014, sp. zn. 9 Azs 41/2014, a ze dne 6. 8. 2013, sp. zn. 8 As 68/2012, a např. rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 5. 2014, sp. zn. 3 A 203/2011, vyplývá devět kritérií, která mají správní orgány posuzovat při posouzení přiměřenosti přijatého opatření. Tyto body správní orgány nereflektovaly a vyselektovaly pouze dva základní v neprospěch žalobce. Právní zástupce žalobce se dovolával toho, že žalobce žije s dcerou, občankou ČR, ve společné domácnosti. Ačkoliv toto žalobce uváděl až v odvolání, bylo povinností žalovaného v řízení vedeném z úřední povinnosti řádně zjistit skutkový stav a za tím účelem tyto skutečnosti prokázat. Taktéž bylo poukázáno na to, že Nejvyšší správní soud odmítl argumenty žalovaného o tom, že účastník řízení si může zařídit nižší pobytový status. Žalobce v současné době vede řízení o žádosti o přechodný pobyt za účelem sloučení rodiny. K dotazu soudu právní zástupce žalobce uvedl, že žalobce nedisponuje soudním rozhodnutím o svěřeni nezletilé dcery do výchovy, přesto o ni reálně pečuje. K prokázání této skutečnosti byl navržen důkaz vyjádřením orgánu OSPOD. Zároveň právní zástupce žalobce setrval na

návrhu, aby soud provedl dokazování již předloženým čestným vyjádřením družky žalobce a fotografií. Následně bylo zdůrazněno, že žalobci nebyl uložen trest vyhoštění. A pokud bude žaloba zamítnuta, žalobce bude muset, a to zejména také proto, že je v poměrně dlouhé podmínce, opustit území ČR. Pak nemá reálnou možnost, jak se do ČR fakticky vrátit, neboť dojde k rozpadu sdílené společné domácnosti s nezletilou občankou ČR, ke sloučení rodiny s ní by žalobce žádal o udělení přechodného pobytu, což by takto nebylo možné. Nezletilé je 10 let a nikdy nepobývala na území Vietnamu, matka se o ni nestará.

Žalovaný se k nařízenému jednání nedostavil, soud měl k dispozici jeho písemná vyjádření k věci.

Při ústním jednání soud ve smyslu § 77 odst. 2 s. ř. s. doplnil dokazování ve vztahu k rodinným vazbám žalobce na nezl. V.T.Q. družka žalobce označila za biologického otce dvou dcer, které s ním vychovává, ve vazbě a ve výkonu trestu jej navštěvovaly. Ze zprávy Městské části Praha 11, odboru sociálních věcí a zdravotnictví (OSPOD), ze dne 22. 10. 2014 pak vyplývá, že žalobce bydlí spolu s dalšími osobami (s paní T. příbuznou nezl. V.T.Q., která se o nezletilou starala, když byl žalobce v době výkonu trestu odnětí svobody a matka již nepobývala v ČR; a dalšími osobami) a od propuštění z trestu odnětí svobody se o nezletilou fakticky jako otec stará, mají mezi sebou citový vztah, který OSPOD hodnotil kladně. Zprávou však nevzal soud za prokázané, že se žalobce o nezletilou stará již od 31. 3. 2013, kdy byl na podmínku dle svého sdělení OSPODu propuštěn. Ze správního spisu totiž vyplývá, že ještě dne 25. 9. 2013 bylo žalobci prvostupňové rozhodnutí doručováno do výkonu trestu odnětí svobody, v říjnu 2009 byl ve věznici navštíven právním zástupcem, teprve v doplnění odvolání ze dne 26. 3. 2014 je zmínka o zajištění ubytování po propuštění z výkonu trestu odnětí svobody a péči o nezletilou. Zprávou je pak potvrzeno, že žalobce neumí příliš česky, potřeboval totiž jednání tlumočit do vietnamského jazyka. Uvedenou zprávou je dále prokázáno, že nezletilá navštěvuje českou školu, má zde zázemí, kamarády, přeje si tu zůstat. Tvzení žalobce o tom, že nezletilá nebyla nikdy ve Vietnamu, však naopak předložená zpráva vyvrací, neboť nezletilá před OSPOD naopak sdělila, že od svých asi 2 do 4 let žila u babičky ve Vietnamu, v roce 2010 znovu na prázdninách s matkou u babičky.

V. Posouzení věci soudem

Ve věci již soud jednou rozhodoval, rozsudkem ze dne 21. 4. 2015, č. j. 59 A 78/2014-84, kterým žalobu jako nedůvodnou zamítl. Uvedený rozsudek byl následně ke kasační stížnosti žalobce zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 2. 2016, č. j. 3 Azs 100/2015-30, jež nabyl právní moci dne 2. 3. 2016. Nejvyšší správní soud odmítl námitky směřující do aplikace skutkové podstaty dle § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců J.Č. J.Č.. Nejvyšší správní soud krajskému soudu ovšem vytknul, že nedostatečně hodnotil vztah žalobce a jeho údajné biologické dcery nezl. V.T.Q., bagatelizoval tvrzené okolnosti a skutečnosti vyplývající ze zprávy OSPD. Nejvyšší správní soud také konstatoval, že otázka rodinných a osobních vztahů žalobce zůstala nedorušená a panuje ohledně ní řada nejasností, které nebyly dosud odstraněny. Předdeslal přitom, že je to správní orgán, který je povinen zjistit skutkový stav bez důvodných pochybností. Uvedeným právním názorem Nejvyššího správního soudu je krajský soud podle § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán.

Pro danou věc je relevantní ustanovení § 87l zákona o pobytu cizinců. Podle odst. 1 uvedeného ustanovení *ministerstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení a) ohrožuje bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, není-li zahájeno řízení o správním vyhoštění; c) se dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat povolení k trvalému pobytu, zejména pokud účelově uzavřel manželství nebo jeho účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství, za podmínky, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života.*

Podle § 174a zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství ke státu jeho posledního trvalého bydliště.*

Prvá žalobní námitka se týkala naplnění zákonných podmínek pro zrušení povolení k trvalému pobytu dle § 87l odst. 1 písm. a) alinea první zákona o pobytu cizinců, tj. z důvodu ohrožení bezpečnosti státu. K dané otázce se vyslovil též Nejvyšší správní soud ve shora označeném rozsudku. V duchu jeho závěrů tedy krajský soud konstatuje, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně vyslovil, že jednání žalobce lze považovat za ohrožující bezpečnost státu, nicméně toto rozhodnutí bylo do jisté míry překonáno rozhodnutím žalovaného, který jej z části změnil a původní odůvodnění prakticky nahradil odůvodněním novým. V něm se žalovaný vyhnul konstatování, že by důvodem pro zrušení trvalého pobytu žalobce bylo také riziko spočívající v ohrožení bezpečnosti státu. Z napadeného rozhodnutí tak lze dovodit, že skutková podstata specifikovaná v § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců byla v daném případě naplněna toliko narušením veřejného pořádku, jak žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí následně rozvedl. Soud tedy neshledal žalobcem namítanou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí žalovaného.

Nyní již k posouzení závěru o narušení veřejného pořádku závažným způsobem. Předně soud konstatuje, že v daném směru oba správní orgány naplnily požadavky kladené na odůvodnění správních rozhodnutí, neboť z jejich rozhodnutí, která tvoří jeden celek, lze jednoznačně seznat, jaké konkrétní skutkové okolnosti žalobcova případu byly vzaty v potaz a jak o nich na pozadí výkladu pojmu závažné narušení veřejného pořádku uvažily. Není pravdou, že by se správní orgány věnovaly pouze popisu žalobcova protiprávního jednání bez přihlédnutí k dalším skutečnostem tvořících komplexní obraz žalobcova případu. S provedeným právním hodnocením se soud plně ztotožnil.

Je pravdou, že objektem žalobcovy trestné činnosti nebyly ty nejdůležitější zájmy chráněné trestním zákoníkem jako je ochrana lidského života, zdraví, soukromí a důstojnosti. Ovšem i veřejný zájem státu na řádném fungování jeho hospodářství představuje základní zájem celé společnosti. Vzhledem k rozsahu a povaze spáchané hospodářské trestné činnosti žalobce je na místě jeho trestnou činnost kvalifikovat jako velmi závažnou a nebezpečnou, směřující proti základním hospodářským zájmům státu, kterými je nepochybně řádný výběr daní, regulace vývozu a dovozu vybraných výrobků a ochrana před paděláním a ochrana konečného spotřebitele. Správní orgány zcela správně zohlednily konkrétní rozsah žalobcovy

trestné činnosti a okolnosti jejího páčání. Zdůraznily, že žalobce byl členem organizované skupiny pachatelů působící na území více států, popsaly činnost skupiny a roli žalobce, zohlednily dobu páčání trestné činnosti, když vypíchly, že se nejednalo o jednorázovou akci, ale žalobce se trestné činnosti dopouštěl minimálně v období roku 2008 až 2009, kdy se mu takto v rámci organizované skupiny podařilo provést nejméně 87 tun, čímž vznikla ČR škoda ve výši 35 314 153 Kč, tedy následek trestné činnosti byl značný. Zdůraznily též, že se jednalo o zvlášť závažný zločin, který představuje závažné porušení veřejného pořádku. Závažnost protiprávního jednání dokládá i udělený trest 7,5 roku nepodmíněného odnětí svobody, k němuž byl žalobce odsouzen navzdory tomu, že předtím trestán nebyl. Za takových okolností je třeba žalobcovu trestnou činnost podřadit pod pojem narušení veřejného pořádku závažným způsobem ve smyslu § 87l odst. 1 písm. a) alinea druhá zákona o pobytu cizinců.

Pokud žalobce namítá, že správní orgány nijak nezdůvodnily, v čem spatřují konstantní a aktuální narušení veřejného pořádku, pak soud tuto výtku neuznal. Správní orgán I. stupně, který řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu zahájil právě s ohledem na pravomocné odsouzení žalobce za shora popsanou trestnou činnost, nejen že se zabýval podstatou, rozsahem a okolnostmi žalobcovy trestné činnosti, ale také zohlednil délku žalobcova odsouzení (v té době stále probíhajícího), jeho navyklý způsob života, socializaci a integraci v ČR jako hostitelském státu, z čehož dovodil aktuálnost narušení veřejného pořádku závažným způsobem. Tedy jednoznačně se zabýval skutečnostmi, z kterých dovozoval možné pokračování v narušování veřejného pořádku a pro které považoval narušení pořádku závažným způsobem za aktuální. Na toto hodnocení žalovaný navázal a zdůraznil, že užití přítomného času u výrazu narušuje veřejný pořádek užitý v § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců neznamena, stejně jako u skutkových podstat trestných činů, že k narušení musí docházet v momentě vydání rozhodnutí, ale musí jít logicky o narušení veřejného pořádku v minulosti. Ze správních rozhodnutí tedy plyne, na základě čeho bylo shledáno aktuální narušení veřejného pořádku závažným způsobem.

Soud nepřisvědčil ani argumentaci žalobce ve vztahu k závěru o prokázání obcházení zákona o pobytu cizinců v podobě účelového prohlášení otcovství.

Správní orgány se v řízení o zrušení pobytového povolení zcela správně zaměřily též na zjištění skutečností, na základě kterých lze učinit závěr o učinění souhlasného prohlášení o otcovství s cílem získat pobytové oprávnění v intencích § 87l odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Obecné principy a kritéria pro posouzení účelovosti určení otcovství souhlasným prohlášením nastínil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39 (všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu dostupné na www.nssoud.cz), z něhož zcela případně citoval žalovaný ve svém vyjádření. Skutečnost, že povolení k trvalému pobytu bylo žalobci vydáno za účelem sloučení rodiny s občanem ČR, a priori nemůže vyloučit, že správní orgány nakonec s odstupem času zjistí, že pobytové povolení bylo uděleno v důsledku účelového jednání, provedeného s cílem obejít zákon o pobytu cizinců. Opačný výklad ve vztahu ke kladnému vyřízení žádosti o povolení k trvalému pobytu, jehož se žalobce dovolává, by vedl k absurdním závěrům a v podstatě k nemožnosti aplikovat ustanovení § 87l odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců.

Rozhodné skutkové okolnosti žalobcova případu dle názoru soudu plynou z podkladů,

jež si za tímto účelem správní orgány obstaraly v dostatečném rozsahu v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Správní orgány měly k dispozici zprávu Magistrátu města Teplice, odboru sociálních věcí a zdravotnictví – oddělení sociálně-právní ochrany (OSPOD), ze dne 20. 5. 2013, ze které plyne, že OSPOD vede spisovou dokumentaci k nezl. J.Č. již od narození. Podle sdělení OSPOD sen již od narození na výchově nezletilého podílela V.Č., která má nezletilého do výchovy svěřeného od roku 2008; rozsudkem Okresního soudu v Litoměřicích ze dne 17. 9. 2012 pak do pěstounské péče. Ze zprávy také plyne, že žalobce se o nezletilého nikdy nezajímal, na jeho výživu nepřispíval, s rodinou není v kontaktu.

Z rozsudku Okresního soudu v Teplicích č. j. 15 P 33/2007-48, který nabyl právní moci dne 22. 1. 2009, a jímž byl nezl. J.Č. svěřen V.Č. do výchovy, plyne, že se o nezletilého starala od narození a že rodiče nezletilého nikdy nevedli společnou domácnost. Matka se o nezletilého nedostatečně starala, trpěla nedostatkem finančních prostředků.

Do takto zjištěného skutkového rámce zapadá obsah svědecké výpovědi V.Č., která tak nebyla jediným důkazem, na základě něhož by byl závěr o účelovosti jednání žalobce učiněn. V.Č. potvrdila skutečnosti plynoucí ze shora uvedených podkladů, tedy že O.Č. a žalobce nikdy nevedli společnou domácnost a žalobce se o nezletilého nikdy nezajímal, na jeho výchově se vůbec nepodílel a nikdy s ním nebyl ve styku, ani s matkou O.Č.. Doplnila, že souhlasné prohlášení k určení otcovství bylo učiněno na základě dohody, za finanční obnos, který matka obdržela. Toto zcela odpovídá tomu, že nezletilý se matce narodil z krátké známosti a matka vždy trpěla nedostatkem financí, což vedlo i k zajištění nedostatečného zázemí pro její děti. Rovněž skutečnost, že V.Č. viděla žalobce jen dvakrát, a to při podpisu souhlasu, že bude platit výživné na nezletilého, odpovídá účelovosti jednání žalovaného. Pravdivost svědecké výpovědi V.Č. sám žalobce nezpochybnil, soustředil se jen na placení výživného, kdy v reakci na seznámení se s podklady pro vydání správního rozhodnutí vysvětloval, že výživné platil, ale nemohl tak činit po vzetí do vazby, kdy výživné nemohl zasílat z důvodu, že adresát byl neznámý. Tato žalobcova obrana byla ostatně logická, neboť k placení výživného je dotýčný, jež je zapsán jako otec nezletilého, motivován snahou nebýt trestně postižen. Teprve v odvolání přišel žalobce se zpochybněním svědecké výpovědi V.Č., aniž by ovšem sám přišel se svou vlastní skutkovou verzí o tom, co jej vedlo k uznání otcovství k nezletilému. Správní orgány zcela logicky svědeckou výpověď V.Č. akceptovaly jako věrohodnou, když svědkyně byla řádně poučena o povinnosti vypovídat pravdivě a v průběhu řízení k této osobě nebylo zjištěno nic, co by jí zdiskreditovalo a její vypovídací schopnost oslabilo. Pokud v žalobě žalobce namítal, že V.Č. má svědectví z druhé ruky a nemohla mít už vůbec znalost o způsobu početí nezletilého, neboť ho má svěřeného do výchovy až od roku 2008 (při ústním jednání zaznělo ze strany žalobce, že až od roku 2012), zcela pomíjí, že ostatními důkazy bylo prokázáno, že OSPOD vede o poměrech nezletilého spisovou dokumentaci od narození a V.Č. s nezletilým sdílela společnou domácnost a fakticky se na jeho výchově podílela od narození, musela tedy mít vhled do událostí týkajících se poměrů v domácnosti, ve které společně s O.Č. a nezletilým žila. K námitce svědectví z druhé ruky zbývá dodat, že je naopak obvyklé, že o předání finančního obnosu za učinění souhlasného prohlášení o otcovství k nezletilému svědčí před správními orgány jiná osoba, než ti, kteří se na obcházení zákona tímto způsobem podíleli.

Svědecká výpověď matky by bez pochyby mohla k objasnění věci přispět, samozřejmě za předpokladu, že by matka neodmítla svědeckou výpověď podat. Správní orgán I. stupně

se také snažil tento důkaz provést, nicméně bez úspěchu, neboť pobyt matky nebyl znám a neznala jej ani V.Č.. Za této situace nelze správnímu orgánu vytýkat, že neprovedl účastnický výslech žalobce ve smyslu § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, pokud nebylo možno jej konfrontovat se svědeckou výpovědí matky. Postup dle uvedeného ustanovení je oprávněním správního orgánu, nikoli povinným důkazem, ke kterému by muselo být v daném typu správního řízení přistoupeno za všech okolností. Žalobci ostatně nic nebránilo, aby ať již ve vyjádření k podkladům před vydáním prvostupňového rozhodnutí, či následně v odvolání, kdy již byl právně zastoupen, vyličil všechny okolnosti, které se vztahovaly k učinění souhlasného prohlášení vedoucího k určení otcovství k nezl. J.Č. a se kterými by se musely správní orgány zabývat.

Stejně tak nemůže žalobce s úspěchem namítat, že správní orgány nevyslechly nezl. J.Č.. Takový důkazní návrh nebyl žalobcem v průběhu správního řízení uplatněn. Pokud měly správní orgány dostatek důkazů pro závěr, že žalobce s matkou nezletilého nikdy nežil ve společné domácnosti a o nezletilého se nestaral a nestýkal se s ním, bylo naprosto správné, že další dokazování těchto skutečností výslechem nezletilého za přítomnosti OSPOD nevedly. K jiným okolnostem (vztah mezi rodiči, okolnosti početí, okolnosti učinění souhlasného prohlášení o otcovství žalobce, placení výživného) se nezletilý mohl jen stěží vyjadřovat.

Soud má tedy za to, že správní orgány zajistily důkazy, ze kterých plynou rozhodné okolnosti, na základě kterých lze dospět k závěru, že souhlasné prohlášení o otcovství bylo žalobcem učiněno účelově, s cílem získat pobytové oprávnění. Lze navázat na to, co uvedl žalovaný ve vyjádření k žalobě. Ve správním řízení nevyšel najevo jediný faktor, který by vedl k přesvědčení, že prohlášení o otcovství účelové nebylo. Žalobce by totiž stěží získal v danou chvíli jiné pobytové oprávnění, s matkou dítěte nebyl před prohlášením otcovství v žádném vztahu, ani před ani po narození dítěte s ní nežil a nevedl společnou domácnost, ani s ní nepřijal žádné dlouhodobé závazky. Oproti tomu bylo prokázáno, že matka od žalobce přijala finanční kompenzaci za učinění souhlasného prohlášení o otcovství, nikdy nedošlo k rozvoji rodinného života, žalobce se o nezletilého nikdy nezajímal, na jeho výchově se nikdy nepodílel. Soud se zcela ztotožňuje s hodnocením prohlášení o uznání otcovství jako účelově učiněného, neboť prohlášení, v němž se někdo přihlásí k otcovství k dítěti narozenému mimo manželství, je logické tam, kde dotyčný se jako otec skutečně chová a fakticky převezme rodičovskou odpovědnost.

Podstatou dalšího žalobního bodu byla přiměřenost správního rozhodnutí s ohledem na soukromé a rodinné vazby žalobce na území ČR.

Na daný případ správní orgány správně aplikovaly ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců. Lze konstatovat, že se v duchu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013-34, ve kterém se Nejvyšší správní soud zabýval výkladem cit. ustanovení, věnovaly relevantním faktorům přiměřenosti rozhodnutí o zrušení povolení trvalého pobytu. Sice se podrobně nevyjádřily ke všem kritériím vyplývajícím z § 174a zákona o pobytu cizinců, ale odpovídajícím způsobem hodnotily ty důležité, které mohly být pro posouzení věci významné. Tedy konkrétně zohlednily závažnost trestné činnosti, které se žalobce na území ČR dopustil, délku uloženého nepodmíněného trestu odnětí svobody, a to, že se dopustil obcházení zákona za účelem získat pobytové oprávnění. Povaha protiprávního jednání a délka uloženého nepodmíněného trestu odnětí svobody však nebyla jedinými

zohledněnými faktory, jak žalobce namítal. Správní orgány rovněž přihlédly k předchozí délce pobytu žalobce na území ČR, logicky ale tuto skutečnost hodnotily v kontextu dlouhodobého pobytu žalobce ve vazbě a věznici. A zcela logicky argumentovaly tím, že žalobce není v ČR plně integrován, nehovoří příliš česky (což plyne z činění úkonů v průběhu správního řízení v rodném jazyce a též ze zprávy OSPOD, kterou bylo dokazování před soudem doplněno), a vzhledem k předchozímu způsobu života zde nemá vytvořené sociální vazby a majetkové zázemí, do kterých by zrušení trvalého pobytu nepřiměřeně zasáhlo. Logicky správní orgány vyhodnotily také dopad opatření do vazeb s nezl. J.Č., k němuž bylo určeno otcovství účelovým souhlasným prohlášením žalobce.

Soud však dospěl k závěru, že ani po doplnění dokazování v řízení před soudem zprávou OSPOD ze dne 22. 10. 2014 a čestným prohlášením matky nejsou dostatečně zjištěny rozhodné skutkové okolnosti týkající se rodinných a soukromých vazeb žalobce na území ČR. Z provedených důkazů vyplynulo, že žalobce musel mít k nezl. V.T.Q. již v době rozhodování správních orgánů vztah, když se o ni řádně (dle skutečností uvedených ve zprávě OSPOD) stará po propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. Nezletilá potvrdila, že k žalobci má úzký vztah, považuje ho za svého otce, nepřeje si být od něj oddělena. Zjištěnými skutečnostmi byl přitom zpochybněn skutkový stav, ze kterého při posouzení přiměřenosti přijatého opatření vycházel žalovaný, který další dokazování kromě žalobcem předloženého rodného listu nezletilé neprováděl. Zda je nezletilá biologickou dcerou žalobce a zda je závislá pouze na jeho péči a podpoře přitom z dosud dostupných podkladů nelze konstatovat s určitostí. Nebyl rovněž blíže objasněn vztah nezletilé k příbuzné T.T.T.. Také nelze beze všech pochybností konstatovat, že matka se o nezletilou nestarala, protože je 2 a půl roku ve Francii. Skutečnosti uvedené žalobcem při šetření OSPOD stojí oproti obsahu čestného prohlášení matky nezletilé V.T.S., které měla matka sepsat v Praze dne 22. 5. 2014. K prokázání skutečného charakteru rodinných vazeb žalobce na nezl. V.T.Q. a posouzení vlivu zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce na území ČR na rodinný a soukromý život žalobce, též s přihlédnutím k zájmu nezletilé (dle čl. 3 Úmluvy o právech dítěte by primárním hlediskem při jakékoli činnosti orgánů veřejné moci týkajících se dětí měl být nejlepší zájem dítěte, srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2016, č. j. 6 Azs 114/2015-38), bude třeba provést dokazování, které svým rozsahem přesahuje rámec prezkumné činnosti soudu.

VI. Závěr soudu a náklady řízení

Soud tedy uzavírá tím, že správní orgány posoudily zákonné podmínky pro zrušení trvalého pobytu dle § 87 odst. 1 písm. a) a c) zákona o pobytu cizinců, spočívající v narušení veřejného pořádku závažným způsobem a v účelovém prohlášení otcovství správně. Protože však k zodpovězení otázky přiměřenosti zrušení pobytového oprávnění nebyl skutkový stav věci zjištěn dostatečně, a to ani po doplnění dokazování soudem, a věc vyžaduje další doplnění, které by již překročilo meze soudního řízení, postupoval soud podle § 76 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 78 odst. 1 s. ř. s. a rozhodnutí žalovaného zrušil pro vady řízení a mu věc vrátil v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. k dalšímu řízení.

Ve věci soud rozhodoval, aniž nařídil ústní jednání, a to v souladu s § 51 odst. 2 ve spojení s § 76 odst. 1 s. ř. s., když napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení.

V dalším řízení je žalovaný vysloveným právním názorem soudu vázán podle § 78

odst. 5 s. ř. s. Bude jeho povinností doplnit skutková zjištění ohledně vztahu žalobce k nezl. V.T.Q. a ta spolu s dalšími zjištěnými faktory ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců vyhodnotit a posoudit opětovně přiměřenost rozhodnutí zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce na území ČR.

Součástí rozhodnutí soudu je i výrok o náhradě nákladů řízení, a to v souladu s § 110 odst. 3 věta první s. ř. s. i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, *nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.*

Ve věci byl úspěšný žalobce, soud mu proto proti neúspěšnému žalovanému přiznal náhradu nákladů řízení. Ty byly v řízení před krajským soudem tvořeny zaplaceným soudním poplatkem za žalobu a návrh na přiznání odkladného účinku žalobě dle příslušné položky Sazebníku soudních poplatků ve výši 3 000 Kč a 1 000 Kč, odměnou právního zástupce za 4 úkony právní služby ve výši 12 400 Kč [úkony právní služby po 3 100 Kč dle § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, a to převzetí zastoupení a přípravu věci, podání žaloby a podání úspěšného návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě a účast při ústním jednání soudu], náhradou hotových výdajů ve výši 1 200 Kč (4 paušály po 300 Kč za 4 úkony právní služby dle § 13 odst. 1, odst. 3 advokátního tarifu), náhradou jízdného za cestu z Prahy do Liberce a zpět (220 Km) ve výši 1 251 Kč [náhrada dle § 157 odst. 4 písm. b) zákoníku práce a § 1 písm. b) vyhlášky č. 385/2015 Sb. a náhrada za pohonné hmoty dle § 158 odst. 2 až 4 zákoníku práce a § 4 písm. c) vyhlášky č. 385/2015 Sb. - při průměrné spotřebě dle technického průkazu 6,4 l/100 km, ujeté vzdálenosti 616 km a ceně 29,50 Kč za 1 l nafty, při cestě osobním automobilem Škoda Superb] a částkou 2 856 Kč odpovídající příslušné 21 % DPH z odměny a příslušné náhrady, celkem tedy 21 907 Kč.

Náklady řízení před Nejvyšším správním soudem byly tvořeny zaplaceným soudním poplatkem ve výši 5 000 Kč za kasační stížnost a úspěšný návrh na přiznání odkladného účinku ve výši 1 000 Kč dle příslušné položky Sazebníku soudních poplatků, odměnou právního zástupce za 2 úkony právní služby ve výši 6 200 Kč [2 úkon právní služby po 3 100 Kč dle § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, za podání kasační stížnosti a návrhu na přiznání odkladného účinku], náhradou hotových výdajů ve výši 600 Kč (2 paušály po 300 Kč za 2 úkony právní služby dle § 13 odst. 1, odst. 3 advokátního tarifu), a částkou 1 428 Kč odpovídající příslušné 21 % DPH z odměny a příslušné náhrady, celkem tedy 14 228 Kč.

V dalším řízení před krajským soudem již žalobci náklady řízení nevznikly. Celkem dosáhly náklady řízení před soudy obou stupňů výše 34 884 Kč a soud uložil žalovanému, aby vyčíslenou náhradu nákladů řízení uhradil žalobci k rukám jeho právního zástupce v přiměřené lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů

ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 9. května 2016.

Mgr. Lucie Trejbalová,
předsedkyně senátu